

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

תוכן עניינים

- א. נמנין עליהן בפסח ... ר"ש בן לקיש 2
- ב. ואיסורא דאורייתא 2
- ג. נשבר העצם ויצא לחוץ תנן מה לי נפל מה לי איתיה 2
- ד. מתלקט מהו מתרוסס מהו מתמסמס מהו ... ניקב מהו נקלף מהו נסדק מהו ניטל שלישי התחתון מהו 3
- ה. נקדר כמי טבעת מהו ... מסרטו בעצם ומעלה ארוכה אבל פרזלא מזרף זריף אמר רב פפא והוא דקנה גרמא דידיה 4
- ו. השוחט את הבהמה ומצא בה שליא נפש היפה תאכלנה 4
- ז. ואינה מטמאה לא טומאת אוכלין ולא טומאת נבלות חישב עליה מטמאה טומאת אוכלין אבל לא טומאת נבלות 4
- ח. שליא שיצתה מקצתה אסורה באכילה 5
- ט. סימן ולד באשה 5
- י. וסימן ולד בבהמה המבכרת שהפילה שליא ישליכנה לכלבים ובמוקדשין תקבר 7
- יא. עור חמור ששלקו ... לטומאת אוכלין 7
- יב. העור והשליא אין מטמאין טומאת אוכלין עור ששלקו והשליא שחישב עליה מטמאין טומאת אוכלין 8
- יג. בנבלתה ולא בעור ולא בעצמותיו ולא בגידין ולא בקרנים ולא בטלפים ... לא נצרכה אלא שעשאן ציקי קדרה 8
- יד. לא שנו אלא שאינה קשורה בולד אבל קשורה בולד אין חוששין לולד אחר. 8
- טו. המפלת מין בהמה חיה ועוף ושליא עמהן בזמן שקשורה בהן אין חוששין לולד אחר אינה קשורה בהן הריני מטיל עליה חומר שני ולדות 9

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

מז. כל דבר שיש בו רפואה אין בו משום דרכי האמורי אין בו רפואה יש
בו משום דרכי האמורי.....9.

דף עז.

א. נמנין עליהן בפסח ... ר"ש בן לקיש

כבר התבאר במסכת פסחים דף פד. שגידין הרכין¹ שסופן להקשות אף על
פי שהן ראויין לאכילה עתה, ונאכלין בפסח אין נמנין עליהן.

וכן כל מה שאין נאכל בשור הגדול, כנוצר, אין נמנין עליו בפסח אף על פי
שעבשיו הוא רק הואיל וסופו להקשות².

ב. ואיסורא דאורייתא

מה שהתבאר לעיל דף עז: שכל מקום שאמרנו³ שאם יחתך שם הרגל שהוא
טריפה, אם עור ובשר עודנו מדובק סביב השבר וחופה את רובו, מציל והכל
מותר בין הבהמה בין האבר, זהו בבשר אך גידין אינן מצילין כבשר ואפילו
הם עבשיו רכין, מפני שסופן להקשות.

ג. נשבר העצם ויצא לחוץ תנן מה לי נפל מה לי איתיה

עוד התבאר שם שאם עור ובשר עודנו מדובק סביב השבר וחופה את רובו,
הכל מותר בין הבהמה בין האבר, ואפילו אם נפל קצת מן העצם הנשבר,
אם יש בעור ובשר הקיים שהיה יכול לחפות השבר אף אם לא נפל העצם
כשר, אבל אם אין בו כדי לחפותו אילו לא נפל אף על פי שיש בו כדי
לחפותו עתה טריפה.

¹ רמב"ם שם הלכה י

² ר"ב במשנה שם

³ שו"ע ונו"כ נה ה ט

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ד. מתלקט מהו מתרוסס מהו מתמסמס מהו ... ניקב מהו נקלף מהו נסדק מהו ניטל שלישי התחתון מהו

לא היה הבשר החופה רובו במקום אחד אלא מתלקט מעט כאן ומעט כאן סביבות העצם או שהוא במקום אחד אלא שהוא חפוי דק וקלוש⁴ או שנקלף מעל העצם⁵, או שניטל שלישייתו התחתון⁶ או ניקב נקב משהו⁷ או נסדק, או שנתמסמס הבשר החפוי עד שהרופא גוררו⁸, בכל אלו מחמירין ואינם מצילים וטריפה⁹, וכבר התבאר שאין אנו בקיאים איזו נקרא בשר שהרופא גוררו, ולכך כל מקום שנשתנה מראית הבשר אינו מציל¹⁰.

⁴ בגמרא מתרוסס מהו פרש"י שהיה הבשר מרודד וקלוש וחופה את רוב העצם וזה גרע ממתלקט הואיל והוא דק וקא מבעי' להו באת"ל מתלקט כשירה מתרוסס מהו כמו שפירש"י בנקלף ע"ש.

⁵ ופירש"י נקלף מעל העצם אותו בשר החופה ואינו דבוק בעצם מהו, ונקלף גרע טפי ממרודד שהוא עכ"פ דבוק בעצם, וקמבעי' להו נמי באת"ל. והרמב"ם בפ"ה מה' מ"א מפרש שנגרד הבשר מלמעלה עד שלא נשאר מן הבשר אלא כקליפה, ומשמע דלדבריו בנקלף מן העצם כשרה, אבל אנו אין לנו אלא כפירש"י ולהחמיר. וכתב הפר"ח, ורש"י לא פי' כפי' הרמב"ם משום שפירש מתרוסס מהו שר"ל בשר קלוש וא"כ היינו נקלף, אבל הרמב"ם מפרש מתרוסס כמו ראשון ראשון מתרוסס דסוף פ"ק דסוטה דהיינו שהיא רעועה ומאובלת א"נ כפי' ר"ח מלשון מכה טריה ע"כ, ולפי דבריו צ"ל דקא מבעיא להו את"ל מתרוסס טריפה נקלף מהו, אבל לפירש"י בנקלף משמע דקא מבעיא להו את"ל בזה כשירה אחרת מהו, וכן נראה מפור. ולי נראה דרש"י מפרש מתרוסס שהיה הבשר מרודד וקלוש דהיינו שהיא רעועה ומאובלת אבל מיהו דבוק בעצם הוא וקא מבעיא להו את"ל מתרוסס כשרה נקלף שהוא גרע טפי ממרודד שנקלף מהו וק"ל, ולענין הלכה מסיק נמי הפר"ח דיש להחמיר כפירש"י.

⁶ ר"ל של עובי הבשר סמוך לעצם הרי שני שלישי עליונים עומדים באויר רש"י, וזה גרע טפי מנקלף ששם לא ניטל כלום, אבל הפר"ח כתב לאו דוקא, ולשון הרמב"ם בפ"ה או שנתעכל הבשר מלמטה מעל העצם שנשבר עד שנמצא הבשר החופה אינו נוגע בעצם עכ"ל, ולדידן לא נ"מ מידי דאפילו בנקלף טריפה וק"ל.

⁷ לשון הרמב"ם או שהיה הבשר שעליו נקבים נקבים, אבל רש"י [כתב] ניקב נקב קטן בלא חסרון, ונקב או נסדק גרע טפי מניטל שלישייתו כיון שהבשר שמנין עליו ניקב במפולש או נסדק במפולש לאורך. ודע דאחא דאיבעי' לן ניקב מהו נסדק מהו ניטל שלישי התחתון מהו, כתב הרשב"א בת"ה ובחידושו וז"ל כל הבעי' הללו פירש"י בבשר החופה את רוב העצם הנשבר ורבינו חננאל פירש בעצם עצמו עכ"ל, וכתב הפר"ח ואנו אין לנו אלא פירש"י שכן דעת הרמב"ם ושאר המפרשים ז"ל ע"כ.

⁸ מרודד. גרע ממתלקט הואיל והוא דק ונקלף גרע טפי ממרודד שהוא עכ"פ דבוק בעצם. וניטל שלישי גרע מנקלף ששם לא ניטל כלום וניקב או נסדק גרע טפי כיון שהעור שמנין עליו ניקב במפולש או נסדק במפולש לאורך. ט"ז שם

⁹ לשון הרמב"ם בכל אלו מורין לאסור עד שיתרפא הבשר ואם אכל מכל אלו מכין אותו מכת מרדות ע"כ. כתב הפר"ח משמע מדבריו שאם נתרפא הבשר אח"כ מורין להיתר ואין לסמוך על זה וגם משמעות הש"ס והפוסקים לא משמע הכי ע"כ.

¹⁰ רמ"א ולבוש שם, ולכאורה קשה לאיזה צורך כתב זה הא כתב לעיל סעיף ה' דאנן נוהגין להטריף כל שבירה בעצם אפי' עור ובשר מקיפין אותה מכל צדדיו, וצ"ל דמשום הפסד מרובה נקט לה, וכן דהיכא דחזר ונקשר

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"נ 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

**ה. נקדר כמי טבעת מהו ... מסרטו בעצם ומעלה ארוכה אבל
פרזלא מזרף זריף אמר רב פפא והוא דקנה גרמא ידיה**

נקדר הבשר בסכין מעל השבר כעין טבעת, בעיגול, ורוב היקיפו ועוביו¹¹
מכוסה, כשרה, והוא שיהיה הבשר דבוק בעצם סביב הקדירה¹², ויש
מטריפים¹³.

ו. השוחט את הבהמה ומצא בה שליא נפש היפה תאכלנה

כבר התבאר לעיל דף סח. ובמסכת ב"ק דף יא. שהשוחט בהמה מעוברת¹⁴
אפילו השליא – הנרתיק שהולד בתוכו¹⁵ – מותרת באכילה למי שיכול
לסבול דבר המאוס.

**ז. ואינה מטמאה לא טומאת אוכלין ולא טומאת נבלות
חישב עליה מטמאה טומאת אוכלין אבל לא טומאת נבלות**

שליא של¹⁶ נבילה הרי היא כפרש וברעי ואינה מטמאה כנבילה, ואם חשב
עליה לאכילה¹⁷ מתמא טומאת אוכלין, בפני עצמה, אבל לא טומאת

כשר אפי' לדין כל שאין ריעותא כלל בבשר, אתי שפיר דאשמעינן הכא כל שנשתנה מראית הבשר הוי
ריעותא ואינו מציל בכל ענין ודוק, ש"ך
¹¹ דרכ"ת שם קעד מכנה"ג.

¹² פירוש שיש בו צמחי בשר שזה סימן שמעלה ארוכה. כתב רבינו ירוחם [נתיב טו אות יח קלא, א] יש מי
שהורה דלא סגי בזה הרוב קיים אם לא יהיה שם עור ובשר אבל בשר לחוד לא, ואינו עיקר כי בודאי הבשר
לחוד אם יש ממנה רוב קיים כשר בלי העור, וכן הסכימו גדולי המורים עד כאן. פר"ח שם

¹³ הרמב"ם בפרק הנזכר כלל נקדר כמין טבעת עם שאר הספיקות דהוּו בעיי דלא אפשר, ויש לחוש לדבריו
פר"ח שם

¹⁴ רמב"ם הלכות מאכלות אסורות פרק ה הלכה יג

¹⁵ לשון הרמב"ם החותלת העבה שהוא כמו חמת שבתוכה נוצר הולד והיא מקפת אותו ותחלת ברייתה דומה
לחוט של ערב וחלולה כחצוצרות ועבה כקרקבן התרנגולים ואין שליא פחות מטפח אבל המ"מ כ' בשם
הרמב"ן והרשב"א שעכשיו בזמננו"ז אפי' פחות מטפח מטמאין אותה להחמיר שלא יבא הדבר לכלל טעות.
לו"ש שם יט

¹⁶ רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק א הלכה טו

¹⁷ שם והלכות טומאת אוכלין פרק ב הלכה טו

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

נבלות, שמחשבה יכול לעשות שאינו אוכל כאוכל אבל לא לעשות את שאינו בשר כבשר, וכיון שרוב בני אדם קצים באכילתה אינה בכלל בשר¹⁸.

ח. שליא שיצתה מקצתה אסורה באכילה

ושליא שיצאת¹⁹ מקצתה²⁰ ושחט את הבהמה, אם היתה שליא זו קשורה בולד מה שיצא ממנה אסור והשאר מותר, ואם לא היתה קשורה בו כולה אסורה, שמא שליא זו שיצאת מקצתה הלך לו ולד שהיה בה וולד זה שנמצא בבטן הלכה שליא שלו, ואין צריך לומר שאם לא נמצא בבטן ולד כלל שהשליא כולה אסורה.

ט. סימן ולד באשה

ועוד התבאר בב"ק שם יולדת טמאה כנדה אפילו לא ראתה דם, ואין האשה טמאה לידה עד שיגמר צורת הולד וקים להו לחז"ל²¹ שאין צורת הולד נגמרת בבטן בפחות ממ"א יום בין לזכר בין לנקיבה, ואם יצאה שליא חוששת לשליא שמא היה בו נקבה ונותנין לה ימי טומאה של נקבה מעת יציאת השליא.

¹⁸ ערוך השולחן העתיד הלכות שאר אבות הטומאות סימן קכו סעיף כד

¹⁹ רמב"ם מאכ"א שם

²⁰ והנה הרי"ף והטור השמיטו דין זה ולא מצאנו טעם למה וראיתי בס' דמשק אליעזר (דנ"ה) [דף ר"ח] רצה לתרץ בעד הטור דהיינו טעמו משום דס"ל כיון דאמר נפש היפה תאכלנה אין לך אדם שיאכלנה משום מיאוס עכ"ד יעו"ש בדנ"ז ע"ב ולא נתחוויר כל כך פירושו דהא הטור ז"ל בס"י פ"א הביא דעור הבא כנגד פניו של חמור דמותרין והיינו השליא שהחמור נוצר בו יעו"ש ובודאי דיותר מיאוס הוי שליא של חמור משל בהמה ואפ"ה הביא הדין הטור א"כ גם לשליה של בהמה היה לו להביא ודוק. אהלי יאודה שם, ועיין פרי חדש פא

יב

²¹ נדה לא:

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

יצתה מקצת²² שליא ביום א' ולא נגמרה יציאתה עד יום שני, חוששת ללידה מיום ראשון²³, דקיימא לן אין שליא בלא מקצת ולד. ובימינו טמאה בכל מקרה בפתיחת הרחם כבר מיום הראשון²⁴.

אבל אינה מונה את ארבע עשרה יום של טומאת יולדת נקיבה אלא מיום שני, שיש לחשוש שמא ביום ראשון לא יצא מן הולד אלא המיעוט, והרוב ביום שני יצא והיתה עיקר הלידה ביום שני, לפיכך מונה ליום שני.

אין האשה²⁵ טמאה לידה אלא כשיוולדת צורת ולד אדם, שכן הוא משמעות וילדה דסתם אשה היוולדת יולדת צורת אדם, ואם הפילה שליא חוששין לולד, לא שהשליא ולד אלא שאין שליא בלא ולד, ואף על פי שהיא לידה יבישתא בלא דם, טמאה לידה מספק וצריכה להמתין בטבילה אחר שספרה שבעת ימי נקיים תוך י"ד של נקיבה עד ליל ט"ו, מכח ספק שמא נקיבה היא.

הפילה נפל²⁶ ואח"כ הפילה שליא חוששין לשליא והרי הוא כולד אחר, ואין אומרינן זו שלית הנפל²⁷ שאין תולין את השליא אלא בולד של קיימא²⁸.

לפיכך אם ילדה ולד של קיימא והפילה שליא אין חוששין ממנה לולד אחר ותולין השליא בולד החי שיצא ראשונה עד כ"ג יום, שאפילו תפיל השליא אחר לידת הולד אפילו כ"ג יום תולין אותו בולד זה²⁹.

²² שו"ע ונו"כ יו"ד קצד ו

²³ דחיישינן שמא רוב מיחוי הולד היה באותו מקצת שיצא ביום ראשון והרי הוא כילוד וטמאה משום לידה אפילו היתה לידה יבישתא

²⁴ לדידן דקיימא לן [סימן קפח סעיף ג] דאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם, בלאו הכי טמאה מיום הראשון משום פתיחת הקבר. דאין לומר דמיירי שיצא ביום הראשון רק דבר דק כשפופרת דק שבדקין, דבכהאי גוונא אין לנו לחוש שיש בו הראש או רוב מיחוי של ולד. ואם נשתהה יציאת השליא הרבה ימים אחר יציאת אותו מקצת, וודאי דאיכא נפקא מינה, דאם לא היתה טמאה רק משום פתיחת הקבר היה די בשבעה ימים, אבל עכשיו שאנו חוששין משום לידה, טמאה י"ד ימים משום ספק נקבה, אף על פי שעדיין לא יצא כל השליא רק מקצת. סדרי טהרה שם יז, אולם בלבנון נמסר סוף סק"ז מובא בדרכ"ת שם לא עמד ע"ט הס"ט בזה והשיג ע"ד בזה וכ' דאף שלדין הש"ס דאין שליא פחותה מטפח כן הוא שמקצת שליא צריך שיעור קצת לענין רובו או לראשו אבל עכשיו דקיי"ל דאין שיעור לשליא כמ"ש הב"י ה"ה דגם לדין מקצת שליא אין שיעור.

²⁵ שו"ע ונו"כ קצד ג

²⁶ שו"ע ונו"כ שם ג

²⁷ דאמרינן אם היה הנפל שיצא תחלה מונחת בזו השליא למה לא יצא השליא עמו, מי קרע אותה, הנפל אין בו כח לקרעה, לכך חוששין שמא ולד אחר היה בשליא זו ונימוח ושמא נקבה היתה, ונותנין לה מספק ימי טומאה של נקבה מעת יציאת השליא

²⁸ דאז אמרינן הולד מתוך שהיה חי נדנד ונתרוצץ בבטנה וקרע את השליא שהיה מונח בתוכה ויצא תחלה, והשליא נשתהה בתוכה ואפילו עד כ"ג יום יכולה לשהות

²⁹ דהכי קים להו לחז"ל שדרך השליא לשהות מלצאת אחר הולד אפילו עד כ"ג ימים

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

י. וסימן ולד בבהמה המבכרת שהפילה שליא שליכנה לכלבים ובמוקדשין תקבר

בהמה דקה³⁰ שמנפה, פירוש שנימוח העובר ויצא המיחוי, או שהפילה עובר שעדיין לא נתבאר צורתו הרבה וניכרת לכל וזהו הנקרא מינוף, פטורה אחר כך מן הבכורה דהולד שהיה במיחוי זה פטור³¹, אבל צריך להראותו לרועה חכם שיראה אם הוא מיחוי ולד.

ובהמה גסה שהפילה שליא, פטורה אחר כך מן הבכורה שאין שליא בלא ולד³², מכל מקום השליא עצמה אין בה קדושה ומותר להאכילה לכלבים שאין זה נקרא בכור³³, והכל יודעין שאין שליא בלא ולד.

אבל בהמת קדשים שהפילה שליא תקבר שהנקבות בה בזכרים.

יא. עור חמור ששלקו...לטומאת אונלין

עור החמור³⁴ ששלקו אפילו חישוב עליה לאכילה³⁵ הרי זה ספק³⁶ אם מתטמא טומאת אוכלים בפני עצמו³⁷ מפני ששלקו או אינו מתטמא מפני שהוא מאוס הרבה.

דף עז:

³⁰ שו"ע ונו"כ שמו ז

³¹ לבוש שם וש"ך י

³² שם ושם

³³ שאין מתקדש בבכורה אלא זכר וחזקת הנולדים מחצה זכרים ומחצה נקבות, והזכר שאין בו מקצת סימני אמו אינו מתקדש בבכורה ונמצא מיעוט הנולדים הן המתקדשין בבכורה ואין חוששין למיעוט

³⁴ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פרק ב הלכה טז

³⁵ אע"ג שרבינו לא כתבו פשוט שבהכי איירי דאי שלא חישוב בלא"ה כל עור אינו מטמא, ערוך השולחן העתיד הלכות טומאת אוכלין סימן קסב סעיף טז

³⁶ ולא ידעתי דרכו של רבינו דבכמה מקומות פוסק שהדבר ספק ובהרבה מקומות פוסק הדין להדיא לקולא בדרבנן ולחומרא בדאורייתא. מעשה רקח שם.

³⁷ ומה שכתב בפני עצמו. משום דתנן העור והרוטב וכו' מצטרפין לטמא טומאת אוכלין והיינו אפילו בלא שליקה ולכך כתב בפני עצמו דכל ששלקו אפילו אין בו בשר מטמא ובעור חמור בהכי מיבעיא לן. כס"מ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

יב. העור והשליא אין מטמאין טומאת אוכלין עור ששלקו והשליא שחישב עליה מטמאין טומאת אוכלין ...

העור ששלקו³⁸ והשליא שחישב עליה לאכילה מתטמאין טומאת אוכלים בפני עצמן.

יג. בנבלתה ולא בעור ולא בעצמותיו ולא בגידיו ולא בקרניים ולא בטלפים ... לא נצרכה אלא שעשאן ציקי קדרה

ואלו דברים³⁹ שאין מטמאין מן הנבילות, העצמות והקרניים והטלפים אפי' עיקרן הדרך שאם יחתך מן החי יוצא דם, והעור אף על פי שאינו מעובר, והאלל והגידים והמרק והתבלין שמתבשלין עמה.

יד. לא שנו אלא שאינה קשורה בולד אבל קשורה בולד אין חוששין לולד אחר

כבר התבאר ושליא שיצאת⁴⁰ מקצתה⁴¹ ושחט את הבהמה, אם היתה שליא זו קשורה בולד מה שיצא ממנה אסור והשאר מותר, ואם לא היתה קשורה בו כולה אסורה, שמא שליא זו שיצאת מקצתה הלך לו ולד שהיה בה וולד זה שנמצא בבטן הלכה שליא שלו, ואין צריך לומר שאם לא נמצא בבטן ולד כלל שהשליא כולה אסורה.

³⁸ רמב"ם הלכות טומאת אוכלין פרק ב הלכה טו

³⁹ רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק א הלכה ז

⁴⁰ רמב"ם מאכ"א שם

⁴¹ והנה הרי"ף והטור השמיטו דין זה ולא מצאנו טעם למה וראיתי בס' דמשק אליעזר (דנ"ה) (דף ר"ח) רצה לתרץ בעד הטור דהיינו טעמו משום דס"ל כיון דאמר נפש היפה תאכלנה אין לך אדם שיאכלנה משום מיאוס עכ"ד יעו"ש בדנ"ז ע"ב ולא נתחוויר כל כך פירושו דהא הטור ז"ל בס"י פ"א הביא ההיא דעור הבא כנגד פניו של חמור דמותרין והיינו השליא שהחמור נוצר בו יעו"ש ובודאי דיותר מיאוס הוי שליא של חמור משל בהמה ואפ"ה הביא הדין הטור א"כ גם לשליה של בהמה היה לו להביא ודוק. אהלי יאודה שם, ועיין פרי חדש פא יב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

טו. המפלת מין בהמה חיה ועוף ושליא עמהן בזמן שקשורה בהן אין חוששין לולד אחר אינה קשורה בהן הריני מטיל עליה חומר שני ולדות

המפלת דמות⁴² בהמה חיה ועוף באופן שהיתה טמאה לידה, כגון שהיה חצי צורת פניו דומה לאדם ושליא קשורה בה, אין חוששין לולד אחר, דכיון שהיא קשורה בה ודאי בתוכה היתה מונחת. ואם דומה לאדם כשהוא זכר אינה יושבת אלא לזכר.

ואם אינה קשורה בו חוששין לולד אחר ואף על פי שיצאה היא והדמות בבת אחת, דהואיל ואינה מונח בתוכה אמרינן כיון שאין דרך נשים ללדת דמות בהמה חיה ועוף אלא צורת אדם ממש, חיישינן שמא בשליא זו ולד אחר של צורת אדם היה וחוששין שהיה בו נקיבה⁴³.

ואנו אין אנו בקיאים בדמות זכר ולעולם נותנים לה ימי טומאה של נקבה⁴⁴.

ולפיכך בין קשורה בה ובין אינה קשורה בה – טמאה י"ד כבנקבה. אך אם השליא יצאה ביום אחרי הלידה, אם קשורה בולד מונה י"ד יום, ואם אינה קשורה מונה ט"ו יום מיום הראשון⁴⁵.

טז. כל דבר שיש בו רפואה אין בו משום דרכי האמורי אין בו רפואה יש בו משום דרכי האמורי

כבר התבאר במסכת שבת דף סז. שבכל דבר⁴⁶ שעושה וניכר בו שמתכוין לרפואה אף על פי שאין ידוע לנו היאך ואין ניכר בו שהוא משום רפואה

⁴² שו"ע ונו"כ קצד ז

⁴³ ואף על פי שהנדמה הזה זכר צריכין למנות ימי טומאה של נקבה מספק בשביל השליא, אפילו למאן דאמר דלדמות בהמה חיה ועוף זכר בחצי צורת פניו דומה לאדם אינה יושבת אלא לזכר. לבוש שם

⁴⁴ ש"ך שם ז

⁴⁵ שיעורי שבט הלוי שם

⁴⁶ שו"ע ונו"כ או"ח שא כז ושו"ע הרב שם לג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

באה הרפואה ע"י עשיית דבר זה, אבל אם עושה איזה מעשה, אסור משום דרכי האמורי שהזהירה התורה עליהן ולא תלכו בחוקות הגוי וגו'.

אבל כל לחש מותר לרפואה או להגן שלא יבא עליו חולי או נזק אפילו אם אין ידוע אם לחש זה מועיל או לאו, אבל אם ידוע שלחש זה אינו מועיל אסור משום דרכי האמורי. ויש מי שחושש בכל לחש שאינו בדוק ובכל קמיע שאינה מומחה משום דרכי האמורי, וכל בעל נפש יחוש לדבריו במקום שאין שם צורך כל כך.

אמנם מנהגן של ישראל⁴⁷ להשתמש בקמיעות, ובמיוחד אותם קמיעות וסגולות ולחשים אשר יסודתם בהררי קודש וממקום קדוש יהלכון, שאין בהם חשש כלל, אולם⁴⁸ גם שאר סגולות ולחשים אשר נתפשט בין האנשים שמועילים, אין משום דרכי האמורי.

וכן כל דבר אשר התועלת⁴⁹ או הנזק נגלה לעינים, בין בדרך הרפואה או בדרך סגולה אין בו משום דרכי האמורי, ויש שכתבו שלא נאמר האיסור אלא על אותם דברים המפורשים בגמרא שיש בו משום דרכי האמורי, ותו לא.

רפואה שאנו אוסרין משום דרכי אמורי הם רפואות שהמציאם תחלה האמוריים מכח שהיו עובדי ע"ז והיו אומרים לחולי זה יעשו רפואה זו, ויועיל בסגולתם מכח שברפואה זו יש בה כוכב פלוני וכיוצא בזה ברפואות שהמציאו האמוריים בסגולה מכח דתם ועבודתם, וע"ז הזהירנו התורה ובחוקותיהם לא תלכו, וזה היא ספר הרפואות שגנזו חזקיהו משום שלא היו רפואות סגוליות או טבעיות מצד הנסיון דזה שרי אלא היו רפואות עשיית בכח צורת הככבים, אבל רפואות המותרות הוא מה שעלה ביד הרופאים מצד הנסיון וראו כי רפואה זו מועיל לחולי זו אף שלא ידעו דרך הטבע איך הוא מרפאה. וכל שאין אנו יודעים שהרפואה זו נולדה והצמיחה מן האמוריים אין לנו לחוש.

ועל מיני הרפואות המיסטיות, רפואה משלימה, וביו אנרגיה וכדומה, יש לשאול שאלת חכם על כל אחד, מכיון שרבו בכך הפרטים, ויש בהם שאסורים מצד איסורים אחרים כקוסם קסמים, שואל אוב וידעוני, ואיסורי ע"ז.

⁴⁷ שו"ת מנח"י ח"ו סי' פ'

⁴⁸ שו"ת חות יאיר סי' רל"ד.

⁴⁹ חכמת אדם כלל פ"ט סעי' ג'.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

